

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 237. szám

2012. szeptember

Tanévkezdésre

A hit átadásának természetes módja

„Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked! Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon!

Írd azokat házad ajtófélfáira és kapuidra!” (5.Móz. 6:6–9.)

Az Ószövetség nagyon gyakran hangsúlyozza a hit tanításának kötelezettségét. Ez elsősorban a szülők feladata volt, méghozzá senkire át nem ruházható feladat. A nevelés igen nagy lehetőség és egyben ugyanilyen mértékű felelősség, hogy az utódok is Istenéi legyenek. A szülők ismerik és szeretik gyermekeiket a legjobban. Mindennap együtt vannak velük, és az ő hatásuk a legerősebb és legmaradandóbb. Nevelnek direkt módon, amikor megadják gyermekeiknek az élet folytatásához szükséges információkat, ebben jelentős területet foglal el a hit átadása, mégpedig a hitnek mint ismeretnek és a gyakorlati életbe való átültetésének tudománya. Ige, tapasztalat, magatartás, életvitel, istentisztelet gyakorlása – mind tanítani- és tanulnivaló. És nevelnek indirekt módon is, amikor a gyermekek egyszerűen csak látják, hogy a szülők hogyan gondolkoznak, mi számukra az igazán érték, mi az érdeklődési körük, mire áldozzák pénzüket, idejüket, hogyan pihennek, hogyan oldják meg konfliktusait, mit kezdenek kísértéseikkel vagy bűneikkel. A gyermekek számára koruknál fogva még sok minden érthetetlen. A szülőktől kérdezősködnek. A szülőknek pedig az Írás tanítása szerint nem az a feladatuk, hogy kegyes válaszokat adjanak mindennapi vagy akár kényes kérdéseikre. Hanem hogy egyszerűen és világosan szóljanak arról, hogy ők honnan vették a válaszukat, és miért jelent

számukra éppen az Ige válasza abszolút tekintélyt. Mikor manapság megpróbáljuk atyáink hitét továbbadni gyermekeinknek, sok esetben a dolgok ésszerű és természetes módját a feje tetejére állítjuk. Ugyanis a kérdéseket nem a gyerekek, hanem a szülők és a tanítók teszik fel. Egyenesen tudományt csináltunk abból, hogy hogyan lehet feltenni szakszerűen a hittel kapcsolatos kérdéseket, hogy precíz válaszokat adhassunk. Nem arról van-e szó, hogy az élet, amelyben a felnőttek hite tükröződik, annyira merev, konvencionális, és alig ragyogja és forrósitja át az az öröm és lelkesedés, amelynek a gyermekek az ízet megérezvén természetes módon kíváncsiak a szülők hitére rákérdezni? Mert ha a hit dolgai a szülők számára nem túl érdekesek és nem fontosak, miért lenne az gyermekeiknek? Emiatt aztán kényszer ízűvé válik a hitben való nevelés is. Vagy a hívő családokban egyszerűen el is marad. Mózes könyvének megállapítása az, hogy csak ott élő és hatékony a hitbeli tradíció átadása és átvétele, ahol a gyermekek a kérdéseket spontán módon teszik fel. Mert megragadja őket szüleik eleven hite és Istennel való mindennapos kapcsolata. Az élet sarkalatos és legfontosabb kérdéseire nem pusztán hideg elméleti okfejtéseket kapnak, hanem megismerik Isten nagyságos tetteit, ahogyan a múltban és ahogyan az ő életükben is munkálkodik. Ahogyan szüleik is keresik mindennapi életük (esetleg éppen anyagi) gondjaiban, egymás közti feszültségeik megoldásában, gyülekezetükben végzett szolgálatukban a hit által kínált megoldást. Járnak és járnai tanítanak Isten útjain. Hitük nem zárkózik el a hétköznapoktól, hanem éppen azokban mutat utat és nyújt segítséget nekik. Az Istennek szentelt idő nem szűkül le az istentisztelet óráira, hanem az ott tanultakat átviszik a mindennapokra nagyon is életszagúan. Nem csupán mint vallási kötelezettséget, hanem mint a mindennapokat bearanyozó áldást. Az esti közös bibliaolvasás és imádkozás a családi békeesség stabil pontja lehet.

Nem kell ahhoz a szülőknek a tökéletesség pie-

desztáljára állniuk, hogy hatékony legyen hitük tanítása és átadása az utódok számára. Sőt a nem őszinte szó, a képmutatás a gyermekeik felé szinte lehetetlen. Eredményessé válhat a szülő nevelése akkor is, ha csak eléggé őszinte. Akár Istennek a régmúltban végbevitt, akár velük kapcsolatos tetteinek számbavétele által. Ha kísértéseiket vagy bukásaikat sem szépítik, de Isten szabadító tetteit sem hallgatják el, utat készítenek gyermekeik lelke felé Isten számára. Ez a hit átadásának és átvételének természetes és biblikus útja. Miközben a szülők ezt gyakorolják, maguk is formálódnak.

Hegyi András (BH-2011/35)

Kárpátalja, Ukrajna, 2012. augusztus 4-12.

Még tavasszal érkezett a felkérés az egyetemi bibliakörben, hogy töltsünk egy hetet Kárpátalján az ottaniakat segítve. Nagy lelkesedéssel jelentkeztem a felhívásra, ami fordítástól és asszisztensi feladattól állt. Csupán az angoltudásomra és az eddigi egészségügyi tapasztalataimra volt szükség, meg persze hittel teljes odaszánásra ehhez a szolgálathoz. E feltételek birtokában indult útnak a nagy csapat, melynek az oroszánrészt angolok, kisebbségét pedig magyar segítők adták.

Akli és Gyula volt a két falu, ahol orvosi rendelőket, labort és gyógyszertárat rendeztünk be. Ide jöttek aztán a betegek, sokszor még jóval távolabbról is azért, hogy megfelelő alapelátásban részesüljenek, valamint hozzájussanak a gyógyszerekhez, amik errefelé nagyon drágák. Az angol orvosok több szakterületet is felöleltek: volt köztük kardiológus, sebész, fogorvos, családorvos, radiológus, gyógyszerész, laboráns, stb., így viszonylag széles körben tudtunk segíteni a rászorulóknak. A magyar orvostanhallgatók pedig minden nap más orvoshoz voltak beosztva, hogy segítsék az orvos-beteg kapcsolatot (tolmácsolás), ellássák az alapvető asszisztensi feladatokat (vérnyomásmérés, vérvétel, stb.), eközben persze minden esetből sokat tanulva. Külön szolgálat volt a családlátogatás, amikor olyan betegeket kerestünk fel, akik nem tudtak bejönni a rendelőbe. Őket otthonaikban vizsgáltuk, gyógyítottuk, kivittük hozzájuk a gyógyszereket. Aztán ott voltak a gyermekorvosaink is, akik szintén

nem maradtak munka nélkül, főleg amikor egy-egy család minden tagja bevonult a rendelőbe. A szokásos menetrend egy paciens sorsát követve: regisztráció, ahol sorszámot kapnak, majd lehetőleg nem túl hosszú várakozás, aztán be a rendelőbe; ott kikérdezés, kórtörténet, fizikális vizsgálat, labor ill. egyéb vizsgálatok, eredménnyel vissza a rendelőbe, kiértékelés, majd a kezelés megbeszélése, végül pedig a gyógyszerek kiváltása, ami betegeink számára ingyenes. Nehézségek persze bármilyen szinten előfordulhatnak; úgy látom, nagyon fontos a lakosság tájékoztatása, tanítása egészségügyi szempontból, valamint az orvos iránti bizalom felépítése. A nyelvi nehézségek miatt mind az orvosnak, mind a betegnek nagyobb türelemre van szüksége, a jó diagnózis és megfelelő terápia szempontjából pedig elengedhetetlen, hogy ne szánjunk rá több időt. Főleg az volt érdekes, amikor a paciens ukrán nyelven beszélt, őt egy másik fordította magyarra, aztán pedig a medicus angolra, majd az orvostól indulva fordított sorrendben vissza. De ez azért nem volt annyira gyakori eset.

A teljes csapatnak nem csak orvosi szárnya volt, hanem voltak olyanok, akik a gyerekekkel foglalkoztak az iskolában, mások családokat látogattak, voltak, akik különböző programokat rendeztek a falvakban, és igyekeztek minél több emberhez eljutni, és valamilyen módon Isten dicsőségét és szeretetét bemutatni. Vasárnaponként és némely hétköznap is összejövetelek voltak a helyi református templomokban, ahol vagy az ottani lelkész vagy pedig az angol csapatból szólt valaki a hallgatókhoz. Az igehirdetés, programok, játékok mind a központi téma fényében folytak: „...tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát.” (Zsid.12:1.) Az olimpiára tekintettel ez nem is lehetne aktuálisabb. Az idej misszió címe is csupán ennyi volt: versenyfutás.

Ha már a misszió tartunk, ez volt a kilencedik nyár, hogy Nagy-Britannia egyes gyülekezetei orvosokat, szociális munkásokat küldtek Kárpátaljára, olyan vidékre, ahol nagy a szükség. Ezekben a magyarlakta falvakban a családok főként növénytermesztésből élnek, rengeteg háziállatot tartanak, egész nap kint vannak a földeken, majd este hozzáfognak a ház körüli teendőkhöz. Víz és áram van rendszeren, az in-

teret is terjedőben, az olcsó benzinárak miatt sokan rendelkeznek autóval, bár az utak alig járhatóak a kátyúk miatt. Itt nem azért veszik le a pólót, hogy megmutassák, milyen izmosak, hanem hogy elviseljék a hőséget. Nem azért alszanak keveset az éjjel, mert bulizni járnak, hanem hogy elvégezzék a napi munkát. Ha süteményt sütnek, abból a szomszéd is kap; ha az utcán jó reggelt kívánnak, akkor vissza-köszönnek; ha együtt utaznak, nem hallgatnak magukban; ha pedig beszélgetnek, rendkívül közvetlenek. Teljesen más a légkör, a hozzáállás, az életvitel, más dolgok miatt aggódnak, más dolgok foglalkoztatják az ottaniakat. Fizikailag kimerítőbb, de sokkal szebb.

Örülök, hogy részese lehettem ennek a misszió-
ciónak. Harmadéves orvostanhallgatóként nagy
élmény volt, hogy tudtam kamatoztatni a már
megtanultakat, végre gyakorlati segítség lehet-
tem ott, ahol erre szükség van. Sokat segített
ez az út továbbá, hogy betekintést adott abba,
amit később is szívesen végeznék: ahol a leg-
nagyobb a szükség (és nem csak fizikai, testi
értelemben); ahol nem bálvány az egészség,
hanem eszköz a munkához; ahol nem a kénye-
lem az úr, mégis áldásnak tartják, ha gyerek
születik: azt hiszem, egy ilyen helyen szívesen
dolgoznék. „Ezért, szeretett testvéreim, legye-
tek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok
mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok,
hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.”
(1.Kor.15:58.)

Szell László

A mester kezében

Egy kanna megkevert festék használatra ké-
szen állt a padlón. A festék beszélni kezdett:

- Most kifestem szépen a lakást és gyönyörű lesz.

Erre az asztalon heverő ecset is megszólalt:

- Tulajdonképpen a lakást én festem ki, nélkülem
mit sem csinálhatsz.

A létra sem maradt csendben:

- Ugyan, mire mentek nélkülem - jegyezte meg
önhittén.

A szobába lépő festő hallva a társalgást, magában
ezt gondolta:

- Úgy látom jobban teszem, ha egy szabadnapot
csinálok magamnak. Majd meglátjuk mi történik.

Kiderült, hogy a festék, az ecset és a létra semmire

sem mehet a festő nélkül. Vele azonban az egész
lakást széppé tehetik.

Ma a legnagyobb probléma az egyházakban és
gyülekezetekben, hogy - festékként, ecsetként és
létraként, - a Mester nélkül végzik munkájukat.
Amíg ezen a területen nem történik változás, addig
az ébredés csupán elérhetetlen álom marad. Ha
azonban készek vagyunk a mester kezében eszkö-
zökké lenni, akkor elkezdődik az Istentől jövő cso-
da.

Az aggodás választási lehetőség.

*4,6 Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és
könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel
kéréseiteket Isten előtt;*

*4,7 és Isten békessége, mely minden értelmet meg-
halad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitot-
kat a Krisztus Jézusban. (Filippi)*

Néhányan diplomával rendelkezünk, méghoz-
zá egyenesen az Aggodás Egyeteméről.

Este lefekvéskor azon aggódunk, hogy másnap
reggel felébredünk-e. Reggel, amikor felébredünk,
amiatt aggódunk, hogy nem tudtunk eleget aludni.
Azon is aggódunk, hátha kiderül, hogy a fejes salá-
ta mégsem olyan egészséges, sőt hizlal.

Nem szeretnénk abbahagyni az aggodást? Isten
egy erős menedéket kínál az elemekkel szemben,
amik keményen ellenünk támadnak. Isten az aggó-
dás-mentes élet lehetőségét ajánlja fel nekünk.
Nem kevesebb aggodalmat, hanem *semmi* aggo-
dalmat.

A Filippi 4:7 ezt mondja: „*Isten békessége megőr-
zi majd szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jé-
zusban. Ez a békesség olyan hatalmas, hogy min-
den képzeletet felülmúl*” (Egyszerű fordítás).

Az aggodás választási lehetőség nem pedig kény-
szer. Légy gyors az imára, ahelyett, hogy bármi fe-
lől aggódnál. Az Ige arra biztat, hogy „*Bármilyen
helyzetben vagytok is imádkozzatok*” (Egyszerű
fordítás). Gondolkozz kevesebbet az előtted álló
problémáról, és többet a már megélt győzelmekről,
amiket Isten adott. „*Mindenkor hálaadással tárjá-
tok fel kéréseiteket Isten előtt.*”

Tedd meg a részedet, és Isten is meg fogja tenni az
Ő részét.

Ifjúsági rovat

Lassan vége a nyárnak, minden kisdíák készül az első iskolában töltendő napjára, a felnőttek jót pihentek és újra belevetik magukat a munkába és mi fiatalok és újra felvesszük a dolgozós hétköznapi ritmusát. Szerintem mindannyiunk szívében élnek az elmúlt időszak szép emlékei. Jó megosztani egymással az élményeket, a vicces történeteket és a gyönyörű természetben is megtapasztalni Istent. Ezért szeretnénk egy rövid beszámolót adni arról a pár nappalról, amit Perén töltöttünk.

Az ifjúságunk nem kevesebb, mint 35 tagja együtt töltött 5 napot (augusztus 22-26) a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei kis községben, Perén. Augusztus 22-én reggel indultunk. Az első nap eseményeire Máté Daniella így emlékszik:

„Ebben az évben Perére vezetett a kis csapat útja. Hála Istennek az ifjúság bőven el van látva autókkal, így az indulás előtti áldás-kérő imát követően egyszerűen és kényelmesen utaztunk. Az úton – némi kellemetlenségen kívül – minden rendben ment, egyben, vidáman megérkeztünk Perére, ahol a (baptista) szállásadónk szeretettel várt már minket. A szállásadók szeretetét mindvégig éreztük, bőseges reggelivel, szendvicsebéddel és kétfogásos vacsorával láttak el, többször készítettek nekünk süteményt, valamint kaptunk gyümölcsöt is. A szállásunk tökéletesen alkalmas volt a kikapcsolódásra: focipálya, amely röplabdapályává alakítható, medence, csocsó- és pingpong asztal, közösségi teremmé alakítható étkező, a kert végében – amelyen keresztülmenni eltartott vagy 10 percig – pedig a Hernád. Megérkezésünk napján ellátogattunk Vizsolyba, ahol Károli Gáspár magyar nyelvű teljes bibliafordításának kinyomtatása történetesen meg 1590-ben. Erről az eseményről rendkívül élvezetesen és látványosan számolt be az idegenvezető, aki a történetet rögtönzött színelőadással illusztrálta, az ifjúság tagjaiból verbuvált rögtönzött kis társulat segítségével. Annyit nevtünk, hogy nagyon sajnáltuk, amikor – azt követően, hogy a srácok kinyomtatták a vizsolyi Biblia első oldalát – véget ért az előadás. Miután visszaértünk a szállásra, többen lerohantunk a folyóra, mások be a medencébe. Rövid láblógatás után megkezdődött az első

tanítás. A tanításokat valamennyi alkalommal Joco tartotta, a cím: „Kapcsolatban” volt. A cím apropóját természetesen a téma adta. Manapság a Facebook bűvöletében élve mindenki feltűnő, épp milyen – a sokszor akár óránként változó – családi állapotát. Aki párkapcsolatban él, ezt a kifejezést tünteti fel az adatlapján. Arra gondoltunk, Istennel való kapcsolatunknak állandónak kellene lennie, folyamatosan mélyülő és intenzív kapcsolatnak. Az adatlapomon mindig is ez a kifejezés szerepelt a családi állapotomnál, éppen arra utalva, hogy ez a viszony nem változik Isten és közöttünk. Joco-ra mindenki feszülten figyelt, ahogyan csoportbeszélgetéseinken elhangzott, mindenkinek hordozott mondanivalót az általa közvetített üzenet. Akár mindannyiunknak másikat.”

Minden egyes estét (természetesen csak a vacsora után) közös énekléssel zártunk. Ezután alkalom nyílt közös játékokra és beszélgetésekre, de ezeken már csak azok vettek részt, akik ébren bírtak maradni. Az éneklésben Tibi, Krisztián, Dalma, Dávid és Jomagam (Debi) vezették a csapatot. Ezek az esti alkalmak rendkívül áldásosak voltak, én személy szerint már a próbák alatt is éreztem, Isten szólni akar hozzám, a táborban pedig sok üzenetet kaptam. Jó volt együtt, aktívan Isten jelenlétében lenni és saját megtapasztalásainkkal erősíteni egymást.

„Az idei tábor fontos része volt az úgynevezett dicsőítő alkalom. Esténként a vacsora, majd a kimerítő röpizés után összejöttünk, hogy énekekkel dicsérjük az Urat, valamint biztonyságtételeinkkel, megtapasztalásainkkal erősítsük egymás hitét. Ezekre az alkalmakra már hetekkel ezelőtt elkezdtünk készülni a dicsőítő csapattal. Szerettük volna, hogy ez az ifjnyaralás több legyen, mint pusztán szórakozás vagy pihenés. Ezek mellett arra vágytunk, hogy minden résztvevő találkozzon Istennel, megújult kapcsolatba lépjen Ővele. Izgatottan néztünk az esti alkalmak felé, reméltük, hogy a tábor végére mindenki feloldódik. Az első este után tudatosult bennünk, hogy Istennek nem kell bemelegítés, Ő az első pillanattól képes munkálkodni, és megnyitni az emberek szívét. Egyik fiatal a másiktól ragadta át a szót, hogy megoszson valamit az életéből. Ez így ment minden este, és míg Isten nevét felemeltük, közöttünk is egység jött létre. Azt hiszem, amilyen céllal indultunk a nyaralásra az beteljesedett: mindegyikünk lehetőséget kapott, hogy

Isten jelenlétébe kerülünk, meghalljuk az Ő hangját és döntsünk mellette.” Széll Dalma

A második napon a fél 9-kor kezdődő reggeli áhítat (melyet minden reggel más fiatal tartott) és a finom reggeli után túrázni indulunk.

„Az ifjúság perei kirándulásán a rengeteg mély beszélgetés és tanítás mellett akadtak olyan alkalmak is, melyek fizikai valónkban mozgattak meg bennünket. Ezek azonban nem voltak kevésbé lelkiek, vagy maradandóak, csupán mások... Az első délutáni program, amit az ifi betervezett, egy túra volt. A Perétől durván 30 km-re fekvő hegyekig elautóztunk, hogy onnan gyalogszerrel induljunk tovább egy rövidebb barangolásnak. Már érkezésünk-kor kitűnt, hogy a táj mesés és kiváló kirándulóidő is volt. Nekivágtunk egy hegytetőn lévő romos vár meglátogatásának. Az autók számára kialakított úton közelítettük meg a vadregényes erdőségen keresztül, ez egy középhosszú, kényelmes séta volt. A tetőre fölérve láttuk, hogy a várat felújítják, úgyhogy rövid ideig gyönyörködtünk a kilátásban, majd vissza is fordultunk. A délután további részét a táborban töltöttük, csoportbeszélgetésen vettünk részt, amely nagyon hasznos volt, hiszen egymást is jobban megismerhettük. Erre a napra azonban még egy éjszakai kiruccanást is beütemezett a csapat. A Pere mellett haladó kijelölt túraútvonalon indulunk el, majd vakon követtük az utat, melyen haladtunk. A sötétben a dombtetőről kivételes kilátás nyílt a lejjebb fekvő falukra, városokra. Utunk hamar visszafordító szakaszhoz érkezett, mivel a helyi sintértelepet is sikerült elérnünk az éjszaka leple alatt... A visszaúton kukoricatáblák és napraforgómezők közt sétáltunk. A nyílt terepen óhatatlanul is meg-megálltunk, hogy kicsit nézhessük a csillagokat, alkalmanként a viszonylag gyakori hullócsillagokat. Lélegzetelállító volt a fényszennyezés hiányában látni a csillagos eget. Kiváltságosnak éreztük magunkat, hogy ott lehetünk.” Katona Bernát

A következő napon Lillafüred felé vettük az irányt:

„Nyaralásunk harmadik napján, Jocó tanítása után hallhattuk bölcs vezetőink szavát: „Irány Lillafüred!”. Így hát felkerekedtünk és sonkás zsömléinkkel felszerelve elindultunk a Miskolctól 4 kilométerre lévő településre, melyet tőlünk egy óras autózással értünk el.

Miskolcon áthaladva, a busz pályaudvarnál egy új taggal bővült csapatunk, ahogy kék közösségi oldalon áll: Zoltán Horváthtal. Lillafüreden a felső parkolóban álltunk meg, és a zöld turistajelzést, na meg a józan eszünket követve elindultunk a tó felé, ami mentén egy kisebb sétát tettünk a kiváló Bükki Nemzeti Park területén és friss, tiszta levegővel töltöttük meg a tüdönket. Majd tovább csorogtunk a Palotaszálló mellett elhaladva egészen a vízesésig. Ez a vízesés húsz méteres magasságával Magyarország legnagyobb mesterséges vízesése. Mivel a patak vizében tilos úszkálni, így csak a látványban gyönyörködhettünk, de ez olyannyira elbűvölt minket, hogy a tervezettnél több időt töltöttünk nézelődéssel, amihez persze azért hozzájárult az illemhelység közelsége is. Ezt követően megkésve bár, de törve nem erőltetet menetben indulunk el a Szent István barlang felé. Végül tökéletes időzítéssel elértük a három órakor kezdődő túravezetést, ami mint később kiderült megérte a sietséget. Egy gyönyörű cseppkőbarlangban haladtunk végig, ahol ismét megcsodálhattuk Isten alkotó munkáját. A félórás séta után a kellemes barlangi levegőről visszatértünk a tikkasztó hőségbe és lakóhelyünk felé vettük az irányt.”

Lesták Máté

A negyedik nap sok meglepetést és rengeteg kalandot rejtett magában. Taligásné Rákosi Mártinak is hatalmas élményt jelentett:

„Ismerkedés a kenuval... Az ifis nyaralás egyik fénypontja számomra a kenuzás volt. Az ifi egy kisebb csoportja már volt a nyáron közösen evezni, de arra nem volt lehetőségem elmenni, így ez volt életem első vízre szállása. Maradandó élmény volt számomra, az biztos! Összesen harmincan eveztünk, hat darab négy fős és két darab három fős kenuban. Én két fiúval – Mátéval és Gabival – eveztem, melynek eredménye az volt, hogy az első fél órában hetszer fordultunk bele a Hernádba, ezzel kiérdemelve a „legvizesebb” kenu képzeletbeli címét! A sekély vízben könnyen visszafordították a fiúk a csónakokat, így a melegben jól esett olykor-olykor megmártózni a vízben. Az összesen közel tizenhat kilométeres táv megtétele majdnem öt óránkba telt, mivel néhány szakaszon egyáltalán nem számíthattunk a Hernád sodrására, kizárólag a mi erőfeszítésünk hatására mozdult meg a csónak. De voltak szerencsére olyan szakaszok is, ahol a sod-

rás, az örvények nagy segítséget nyújtottak a haladásban, sőt olykor ügyességet és manőverezést kívántak, ha nem akartunk beleborulni a vízbe. Csodálatos volt a táj, a gémekek szinte karnyújtásnyira pihentek tőlünk a vízből kiálló rönkökön, testközelből láthattuk mindazt a szépséget, amit Isten erre a számunkra eddig ismeretlen tájra helyezett. Hála Istennek komoly baleset nem történt, némi izomlázat, néhány elsodort papucsot és törölközőt leszámítva.”

Az utolsó nap, vasárnap lévén ellátogattunk az encsi baptista gyülekezetbe. A kis létszámú közösség hatalmas lelkesedéssel fogadott minket és nagy örömmel fogadta a szolgálatunkat, mely éneklésből, bizonyágtételekből és tanításból állt. Megható volt látni, hogy ez a kis gyülekezet milyen nagy munkát végez a környezetében és milyen szeretettel fordul hozzánk, testvéreikhez. Kis igekártyákat készítettek mindegyikünknek, pedig nem voltunk kevesen... Kérték, hogy imáinkban hordozzuk őket, nem csak mi fiatalok, hanem az egész pesterzsébeti gyülekezet is, amellettt hogy szeretetteljes üdvözlötüket küldik.

Megpróbáltunk röviden összefoglalni az ifjúság nyaralásának legemlékezetesebb pillanatait, de annyi minden történt és szerintem mindenki nevében mondhatom, olyan jól éreztük magunkat, hogy több órán keresztül tudnánk mesélni. Nemsokára a gyülekezetben élő szóban is tartunk egy kis beszámolót, ha minden jól megy fényképekkel együtt. Nagyon hálásak vagyunk elsősorban Istennek, hogy lehetővé tette számunkra ezt a nyaralást, hogy munkálkodott köztünk és építette a kapcsolatainkat Vele és egymással is. Köszönjük a gyülekezetnek, hogy imában hordoztak minket, balesetmentesen, épségben értünk haza. Szuper nyaralás volt, jövőre is megyünk!

A mennyország kapujában

- Adjonisten, öregapám!
- Adjon neked is, fiam! Mi járatban vagy itt?
- Letelt az időm.
- Ezt éppen tudom magamtul is, fiam.
- Itt van-e a mennyország kapuja?
- Az itt van, fiam, hogyne vóna.
- Hát akkor itt volnék, öregapám.
- Hát itt vóni itt vónál.

Nézegette nagyon a legény a kaput, de az csak nem mozdult semerre se. Az öreg egykedvűen szemlél-

gette. A legény kezdte elunni a dolgot. Végül csak megszólalt.

- Be szeretnék menni.
 - Hát ippeg azt is látom, fiam.
 - És?
 - Mit és?
 - Maga itt a kapuór, nem?
 - Látod, ezt jól tudod, fiam.
 - Magának kell beengednie a mennyországba, nemde?
 - Ezt is jól tudod, fiam.
 - Hát akkor?
 - Mit hát akkor?
 - Nem nyitja ki a kaput?
 - Má mé nyitnám ki, fiam?
 - Hogy bemehesek végre.
 - Má mér akarsz te oda bémenni?
 - Ítéletnapig csak nem álldogálhatok itt a kapu előtt!
 - Má mér ne álldogálhatnál, fiam?
 - Ne bolondozz, öreg! Fogytán a türelmem.
 - Azt látom, fiam, ha nem mondod is.
 - Eleget diskuráltunk, tedd a dolgod, nyisd ki végre a kaput!
 - Kinyílik az magától is, ha arra érdemes lélek áll meg előtte.
 - Csak nem azt akarod mondani, hogy én nem vagyok arra érdemes lélek?
 - Ezt csak te tudhatod, fiam.
- A legény bosszankodott egy sort, hogy így föltartják, majd odament a kapuhoz újra és újra, de az bizony meg se mozdult. Végül megint csak az öreg előtt kötött ki.
- Valami baj lehet ezzel a kapuval.
 - Azzal ugyan nincs baj, mióta világ a világ, mér pont most lönne baj?
 - Azt gondolod, máshol kell keresnem az okot?
 - Lám, magad is rágyüttél, fiam.
 - Azt mondod, ez a kapu nem vétett hibát, mióta fölállították?
 - Mivel éppen azóta állítottak ide éngöm is, láttam vóna, ha téved, de nem láttam ilyet.
 - Így hát kint rekedtem.
 - Kint biza.
 - Én úgy tudtam, akarni kell a mennyországba bejutni.
 - Ezt jól tudtad, fiam.
 - És tudtam, hogy nem mindenki mehet majd be oda.
 - Ezt is jól tudtad, fiam.
 - Úgy tudtam, az mehet be, aki mindenkit szeretett.
 - Rosszul tudtad, fiam. Itt a kérdés az: úgy éltél-e, hogy tégedet tudott-e szeretni valaki.

Ma is lehet Istenre alapozott a szerelem

„Kérve kérlek titeket, Jeruzsálem lányai, ne keltsetek, ne ébresszétek fel a szerelmet, amíg nem akarja!” (Énekek 8:4.)

Szerelem? Attól tartok, a mai fiatalok 95%-a nem tudja, mit jelent ez a szó. Sőt, sajnos egyre inkább kezdi keresztyén körökben is értelmét veszíteni. Olyan könnyen kimondjuk egy ellenkező nemű személynek, hogy: Szeretlek! Lehet, hogy kedveled, tetszik, rokonszenves, de a szerelem ennél sokkal több. Olyan érzés, aminek a szeretetben kell gyökereznie. Manapság, ha megkérdezek egy 13–15 éves lányt, hogy volt-e már barátja, szinte kinevet és rávágja: „Persze!” A legtöbb fiatal ilyen idős korban már 2-3 vagy több kapcsolaton is túl van. Hát megkérdem: Ez tényleg szerelem volt? Hol volt ezekben a kapcsolatokban Isten? Ha tényleg Isten mutatta az utat, hogy lehet, hogy a sokadik „párod” sem volt az igazi?

Nos azért, mert minden embernek csak egy párja van. A Teremtő sem öt nőt adott Ádám mellé, csak egyet. Ki kell várni, hogy az Úr megismertesse veled a „nagy Ő”-t. Azért, mert a világi emberek úgy váltogatják a kedveseiket, mint a ruhájukat, nekünk, hívőknek nem kell ezt tennünk. A másik is ember, és meg kell becsülni. Nem lehet csak úgy lecserélni. A szerelemre várni kell. Ezt is Istenre kell alapozni. Egy hívő fiatal ne hagyja ki a Mindenhatót a „magánügyeiből”! Isten úgyis látja. Ő megmutatja a helyes utat. Csak figyelni kell szavára. A 21. században az az új trend, hogy a lány kezdeményez, mert a fiúk nagy része nem tud vagy csak nem akar udvarolni. Pedig Isten a férfit teremtette a párkapcsolatok és a család fejének. Akkor mi miért bírálunk felül a Teremtő bölcsességét? Mióta a világ világ, a férfi kéri meg a nő kezét, és nem fordítva. Attól, hogy ez a 21. század, még a férfi marad a férfi, és a nő a nő. A férfinak ma is kell, hogy ő hódítsa meg a nőt, ne az kínálja fel magát ezüstitálcán.

Ez így van rendjén. Egyszerűen csak meg kell tanulni várni. Várni arra, hogy Isten beteljesítse veled kapcsolatos tervét a szerelem terén is. Tudom, hogy ez nehéz, hiszen én is „mai fiatal” vagyok, de bízom abban, hogy megéri várni. Isten a legjobbat akarja nekem is. Ezt most a lányoknak mondom: Ne fussatok soha egy srác után! Ha ő az, akit a Mindenható neked szánt, akkor Isten egyengetni fogja a kapcsolatokat, és majd a fiú kezdeményez. Ha nem ő a megfelelő, akkor fölösleges utána futni, csak lejártnád magad. Tanulj meg várni és Istenre hallgatni!

Fiúk! Isten titeket teremtett meg először. A nőt társként adta mellétek. Tanuljatok meg végre udvarolni, és kérjétek az Úr vezetését! Isten megmutatja a helyes utat, nektek csak követnetek kell őt. Ezt pedig minden fiatalnak (vagy akár idősnak) mondom: Nyugodtan imádkozzatok hívő társért! Isten minden imára figyel, és még a legfélénkebb vagy csalódottabb imát is meghallgatja. Ez teljesen biztos.

Remélem, mindenki, aki elolvasta ezt a cikket, végiggondolja, vajon nem hagyta-e vagy hagyja ki még most is az élete bizonyos részeiből Istent. Mondd el neki a gondjaidat, és várj hittel! Hisz a szerelmet ki kell várni, hogy olyan szép legyen, amilyenek Isten alkotta.

„Lia” (BH-2007/36)

A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak

Két utazó angyal megállt, hogy az éjszakát egy tehetős család házában töltsse el. A család udvariatlan volt, és megtagadta az angyaloktól, hogy a nagy ház vendégszobájában pihenjék ki magukat. Ehelyett egy kis helyet kaptak a hideg pincében. Amikor kinyújtóztak a kemény padlón, az idősebb angyal meglátott egy lyukat a falon és kijavította azt. Amikor a fiatalabb angyal kérdezte, miért, az idősebb angyal így felelt: "A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak."

A következő éjjel mindketten egy nagyon szegény, de vendégszerető paraszt és felesége házában pihentek. Miután azt a kevés ételt is megosztották velük, amilyük volt, átengedték az angyaloknak az ágyukat, ahol ők jól aludtak. Amikor a következő napon a nap felkelt, az angyalok könnyek között találták a parasztot és a feleségét. Az egyetlen tehenük, aminek a teje az egyedüli bevételük volt, holtan feküdt a mezőn.

A fiatal angyal dühös lett és kérdezte az idősebbet, hogyan hagyhatta, hogy ez megtörténjen. Az első embernek mindene megvolt, mégis segítettél neki, vádolta. A második családnak kevese volt, és hagyta, hogy elpusztuljon a tehenük.

A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak, mondta az idősebb angyal. Amikor a nagyház hideg pincéjében pihentünk, észrevettem, hogy a falon lévő lyukban arany van. Mivel a tulajdonos olyan mohó volt és nem akarta megosztani szerencsés sorsát, betapasztottam a falat, hogy ne találhassa meg. Amikor a utolsó éjszaka a paraszt ágyában aludtunk, jött a Halál angyala, hogy elvigye a feleségét. Helyette odaadtam a tehenet.

"A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak."

Fakanál bográcsban

Pusztapörkölt

Hozzávalók: 3 kg csülökhús falatnyi darabokra vágva, 8 dkg zsír, 30 dkg hagyma, 2 dkg [fokhagyma](#), 4 g köménymag 3 dkg [fűszerpaprika](#), 5 dkg só, fél kg zöldpaprika, 40 dkg paradicsom, fél liter száraz vörösbor.

Elkészítése: A zsíron üvegesre párolom a finomra vágott hagymát, megszórom a paprikával és beleforgatom a megmosott húst. Sózom, majd köménnyel és zúzott fokhagymával fűszerezem. Kis-pirítgatom, majd kevés borral oltom el. Lefedve lassan párolom. Ha kell, egy kis vizet is öntök rá. Mielőtt a hús megpuhulna, beleteszem a megmosott, csíkokra vágott paradicsomot és paprikát. Arra folyamatosan ügyelek, hogy csak éppen, hogy legyen lé a húson. Köretként sósburgonyát, pirított burgonyát, vagy pásztortarhonyát kínálok mellé.

Hadgyakorlatos bagolyás

Hozzávalók: 1 kg tarkabab, 50 dkg füstölt csülök, 2 nagy fej hagyma apróra vágva, 3 gerezd [fokhagyma](#), 1 szál zöldség, 3 szál sárgarépa, 3 EK olaj, 2 EK [paprika](#), só.

Elkészítése: A csülköt és a babot előző este beázta-tom. A hagymát apróra vágom és az olajban megfonnyasztom. Rászórom a paprikát, beleteszem a babot és a húst, kissé megforgatom, majd felöntöm két liternyi vízzel. Beleteszem a zúzott fokhagymát, kevés sót (a füstölt hús is sós!). Fedő alatt párolom fél óráig. Ekkor bezöldségelem, majd készre főzöm. Ízlés szerint csipetkét is tehetek bele.

Humor

Móricával beszélget az anyukája:

- Figyelj, Móricka, megvettem neked az iskolához a tankönyveket. Nagyon drágák voltak, úgyhogy nagyon vigyázz rájuk!

Erre Móricka:

- Ígérem, anya, hozzájuk sem nyúlok!

Kolumbusz kiköt Amerikában. Meglát a parton két indiánt, odamegy az egyikhez:

- Mondja, maga inka?

- Igen.

- És a társa?

- Ő még inkább.

-Hogy ébreszti fel Hófehérke a hét törpét?

-Seven up.

-Mit csinál a denevér a mikrohullámú sütőben?

-Zenét hallgat.

-Miért van ormánya az elefántnak?

-Hogy ne kezdődjön el olyan hirtelen az a nagy állat. . . .

-Mibe örült bele az ausztrál bennszülött?

-Kapott egy új bumerángot és el akarta dobni a régit.

-Mi a különbség a tévedés és az üvegtál között?

-A tévedés lehet fatális.

-Miért viszi a víziló a vizet a medence egyik sarkából a másikba a szájában??

-Mert fészket rak.

-Melyik az a jármű, amelyik hőre lassul?

-A lovaskocsi. HŐŐŐŐŐ!

A nyelvtan tanár kérdezi Mórickát:

- Milyen időben vannak ezek az igék: én fázom, te fázol, ő fázik.

Móricka felel:

- Hideg időben.

Állandó Alkalmaink

Isztentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor
(nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúság bibliaóra:
pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Megközelíthető: **3-as, 51-as villamosokkal,
23, 48, 59, 66, 166-os buszokkal
és a Ráckevei hévvel.**

Lelkipásztor: **Katona Béla**

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Máté Daniella matedaniella@gmail.com

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap elérhetősége: www.pbgy.hu